

Arrest

**nr. 56 275 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 17 september 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 21 september 2009 een asielverzoek in.

1.2. Op 18 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), in antwoord op verzoekers asielverzoek, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 48 698 van 28 september 2010 weigerde de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 23 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Deze beslissing, die verzoeker via de postdiensten ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten (Q. M. S.)
(...)
en van nationaliteit te zijn: Afghanistan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28 september 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel, gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst er ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In dit verband moet geduïd worden dat artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat in voorliggende zaak werd toegepast, het volgende stelt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) verwijst naar voormelde wetsbepaling en luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag verweerder bijgevolg niets anders dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, nu hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en hij zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij de huidige vordering (cf. RvS 26 mei 2005, nr. 145.080; RvS 15 juni 2005, nr. 145.960; RvS 24 oktober 2005, nr. 150.611).

2.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Tevens stelt hij dat sprake is van machtsoverschrijding.

2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet duidelijk aangeeft op grond van welke rechtsbepaling deze werd genomen, nu werd nagelaten de onnodige vermeldingen in de bestreden beslissing door te halen.

De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat de juridische grondslag en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Specifiek wat de juridische grondslag van de bestreden beslissing betreft wordt uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in uitvoering van artikel 75, § 2 – al dan niet in combinatie met artikel 81 – van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 7, eerste lid, 1° de Vreemdelingenwet. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Het feit dat een overtollige vermelding niet geschrapt werd doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk en laat niet toe te besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht.

2.2.2. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 schendt en dat er sprake is van machtsoverschrijding, nu in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar een beslissing van de commissaris-generaal doch slechts naar het arrest van de Raad van 28 september 2010. Hij stelt tevens dat de bestreden beslissing laattijdig werd genomen.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten geeft indien de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan deze vreemdeling. Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal op 18 mei 2010, ten aanzien van verzoeker, een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 belet niet dat verweerder pas overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 nadat de Raad zich in beroep heeft uitgesproken over de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar de beslissing van de commissaris-generaal, doch geduid wordt dat de beslissing van de commissaris-generaal reeds werd bevestigd door een beroepsinstantie laat op zich niet toe te besluiten dat artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd geschonden. Voormelde bepaling voorziet daarnaast niet in een termijn waarbinnen dient te worden overgegaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van de bijlage 13quinquies.

Enige vorm van machtsoverschrijding of een schending van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker afkomstig te zijn uit Wardak en meerdere jaren in Kabul te hebben gewoond. Hij betoogt dat personen afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend krijgen. Verder citeert hij uit een rapport van het UNHCR van juli 2009 en voegt hij een document van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) van september 2010 over het beleid inzake de behandeling van asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers bij zijn verzoekschrift.

Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten dient verzoeker evenwel aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft hierbij overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land op zich niet automatisch toelaat te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68 en EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73). In casu stelde de Raad bij arrest van 28 september 2010 reeds vast dat er gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan geen duidelijkheid bestond over zijn feitelijke afkomst en zijn nationaliteit en dat verzoeker bijgevolg niet in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus. Dit impliceert, gelet op artikel 48/4, § 2, b en c, van de Vreemdelingenwet, dat het bevoegde rechtscollege reeds heeft vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij dreigt het slachtoffer te worden van foltering of vernederende of onmenselijke behandelingen of bestraffingen en dat hij evenmin een ernstige bedreiging van zijn leven in zijn land van herkomst heeft aangetoond. Verweerder heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar voormeld arrest van de Raad verwezen. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift de verslechterde situatie in Afghanistan en verwijst hiertoe naar richtlijnen van het UNHCR van juli 2009 en het beleid van de commissaris-generaal inzake de behandeling van asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers sinds september 2010. Zijn betoog doet evenwel geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de Raad in zijn arrest van 28 september 2010. In het kader van het bij de Raad ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 18 mei 2010 erkende verzoeker bovendien dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal had gelogen over zijn recente verblijf in Wardak en stelde hij dat hij sinds 2003 in Kabul woonde. Verzoeker stelt ook in het feitenrelaas in zijn verzoekschrift dat hij tot zijn vertrek naar België in de stad Kabul woonde. Niettegenstaande verzoeker ook thans in gebreke blijkt om een stuk of begin van bewijs aan te brengen inzake zijn recente verblijf in de stad Kabul, wijst de Raad erop dat in het door verzoeker aangebrachte document van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk wordt gepreciseerd dat Afghanen uit de hoofdstad Kabul geen subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en dat uit de door verzoeker voorgelegde documenten geenszins kan worden afgeleid dat er in de stad Kabul per definitie sprake zou zijn van een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoeker toont met zijn betoog geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangevoerde middelen geen afbreuk kunnen doen aan de onder punt 2.1. gedane vaststelling.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK